

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

29. ČERVNA 2024

číslo 1

NENÍ ASI JINÉ ŘEŠENÍ, NEŽ SE VYDAT S PŘEHLÍDKOU PŘÍŠTÍ ROK JINAM

rozhovor s odbornou pracovnící NIPOS-ARTAMA Simonou Bezouškovou

Není úplně tajemstvím, že v bezprostředním okolí sálu na Nové se chystají velké stavební úpravy. Pozemky vlastní soukromník a má tady za cíl vybudovat například supermarket. Je to věc, která se dotkne Pikniku Volyně? Může ho to nějakým způsobem ovlivnit nebo dokonce zastavit?

Určitě se ho dotkne. Na konci loňského Divadelního Pikniku jsme se od starosty města Volyně Martina Červeného dozvěděli, že zahrada za Novou je prodána developerovi, který tu má stavět menší obchodní centrum. Na posledním velkém jednání, které jsme měli v květnu, nám bylo řečeno, že by během června mohlo být vydáno stavební povolení. Zatím nevíme, zda se tak stane, ale podle plánů by nákupní centrum mělo stát na podzim 2025. Tudíž je velká pravděpodobnost, že během léta 2025 tu nebude zahrada, ale jedno velké staveniště. Z čehož vyplývá, že tu festival zkrátka být nemůže, protože tu nebude mít důležité zázemí. Tuto situaci jsme řešili jak se spolupořadatelem, tak v rámci odborné rady NIPOS-ARTAMA a domluvili jsme se na tom, že by se pro příští rok Divadelní Piknik vydal někam na návštěvu. Počkali bychom, až se tu dostaví obchodní centrum a podle toho, jak vlastně zahrada nebo to nové prostranství bude vypadat, se rozhodneme, jestli je vhodné k tomu, abychom se z návštěvy vrátili, nebo případně na návštěvě setrvali nebo i pro přehlídku hledali místo úplně nové.

A když nebude povolení vydáno teď, může to ještě znamenat, že se Piknik uskuteční i další rok ve Volyni? Nebo je nejistota kolem začátku stavby horší než jistota, že se začne stavět tehdy a tehdy?

Je to přesně tak. V momentě, kdy se nedozvíme, že v červnu bylo stavební povolení vydáno, vznikne riziko, že bude vydáno kdykoli od července 2024 do června 2025. Tudíž je stejně nejjistější se pro příští rok vydat s přehlídkou jinam na zmíněnou návštěvu.

Souvisí to s tím, že příští přehlídka se musí začít připravovat v podstatě po skončení tohoto ročníku? Protože

jsou asi nějaké pevné termíny pro žádosti o granty a podobné věci, ne?

Ano, největší grant je od ministerstva kultury a o něj se musí žádat už na konci září 2024. V tu chvíli musí být definitivně jisté, kde se další ročník bude odehrávat.

V čem je zahrada vlastně tak důležitá? Protože sál zůstane stát, takže divadlo je kde hrát.

Zahrada je důležitá pro to, aby se lidé měli kde setkávat, kde trávit čas mezi představeními a zároveň si nemůžeme dovolit, aby nás rušil hluk ze stavby.

Existují už vlastně nějaké alternativy, kdy by se takhle narychlo mohli organizátoři, soubory, města a kulturní střediska rozhodnout, že do pořádání přehlídky půjdou?

Celou situaci jsme řešili na jednání odborné rady 13. června a tam vytypovali tři místa: Českou Lípu, Most a Klášterec nad Ohří. Ve všech fungují divadelní soubory a kulturní zařízení, která s tím v tuto chvíli souhlasí a zjišťují, jaké jsou v daných místech možnosti. Nedávno se nabídli i divadelníci z Týna nad Vltavou. Takže v tuto chvíli máme vlastně čtyři místa, kde prověřujeme reálnou šanci tam celostátní přehlídku uspořádat.

...pokračování na straně 6

CO JSME VE VOLYNI ZAČALI ZKOUŠET, SE SEM ZASE VRÁTILO

Rozhovor s hercem a autorem úpravy textu Jiřím Petřů

Jak vznikala inscenace, kterou jste tu hráli rámci v doprovodného programu?

Je to absolventské představení Kurzu praktické režie. Výstupem kurzu je absolventské představení, u něhož je pointou, aby se na něm podíleli všichni frekventanti, a to nejenom tak, že budou u zkoušení, ale sami si vyzkouší, jaké to je být hercem na jevišti. My jsme všichni primárně režiséři, respektive šlo o režisérský kurz. Naši lektori si přáli, abychom měli přímou zkušenost s tím, jak se rodí představení.

A Volyně má s vaší inscenací významné propojení, ne?

Kurz se konal dvakrát do roka. V létě v rámci Pikniku a na podzim opět ve Volyni. Několik let jsme strávili v tomto divadelním prostoru, takže možnost si tady zahrát před velkým publikem je velmi vděčná. Jinak řečeno, to, co jsme tady začali zkoušet, se sem vlastně vrátilo.

Jak jste vlastně došli k tomuhle titulu?

Chceš hezkou, nebo pravdivou odpověď?

Klidně obě.

Hezká odpověď je, že téma školství nám přišlo hezky nadčasové. Člověk se na to

může podívat a říct si, takhle to bylo ve 30. letech, a zamyslet se nad tím, nakolik se to změnilo, co si pamatuje ze školy a jaké vztahy s kantory má dnešní středoškolák. Praktická, pravdivá odpověď je, že bylo potřeba zapojit všechny frekventanty. Podmínkou je, že všichni si zahrají - nikoli jako křoví, ale aby to bylo tak nějak vyvážené. A zrovna tato adaptace dvou filmů poskytuje prostor pro to, aby se tam každý vyřádil alespoň malou scénkou, malým výstupem.

A kdo tedy vybíral titul? Byl to Milan Schejbal s Luděkem Horákem, nebo jste to byli vy, frekventanti?

To bylo kolektivní s tím, že lektori měli nějaké návrhy, ale my ostatní jsme také měli návrhy. Jeden z těch běhů jsme strávili tím, že jsme několik dní četli možné texty, diskutovalo se o přednostech jednotlivých textů, hlasovalo se a vyhrálo tohle. Pak se to ještě zdlouhavě obsazovalo. Všechno se to četlo, vybíralo, vymýšlela se dramaturgická koncepce, vymýšlelo se obsazení. To jsme nakonec všechno vytvářeli my.

Takže princip nebyl „tady máš text, roli a nauč se to“?

Není to tak, že dostaneš text do ruky

a příkaz, tohle se nauč a tohle zahraj. Podstata je v tom od začátku být u toho a pomáhat to vytvářet.

Podílel ses významně i na dramaturgické úpravě textu...

Předloha z Městského divadla Brno je psaná asi na tři hodiny, takže bylo nutné ji dramaticky seškrtnat. To je z velké části moje práce a snažil jsem se jít po tématu, držet se tématu vztahů studentů kantory a nespravedlnosti. Vypustili jsme spoustu výstupů, které byly jenom komické. Text je zkrácený tak na 50 nebo 60 procent. Vážně drasticky. A bylo to takové cvičení v tom, jak škrtnáním dospět k tomu, že text promlouvá k zvolenému tématu přímo a upřímně.

Jak to, že to vidíme tady téměř po roce od absolventského představení?

Hlavně jsme se dokázali sejít, což je hlavní. Od premiéry jsme hráli třikrát a je obrovský úspěch vůbec se sejít, protože nás je vážně přes dvacet. Jsme ze všech koutů republiky a nedokážeme průběžně zkoušet. To je nemožné. Takže vždycky někam přijedeme, zkoušíme to těsně předtím a díky bohu, že to jakžtakž drží.

Martin Rumler

EDUKATIVNĚ MILÁ INSPIRACE

Prvním představením letošního Divadelního pikniku Volyně 2024 byla absolventská inscenace 6. běhu Kurzu praktické režie (KPR) Škola základ života. Výsledný scénář je kompilátem textů Jaroslava Žáka Škola základ života, Cesta do hlubin študákoví duše a divadelní dramaturgie Hany Otčenáškové - Burešové. Dramaturgický tým frekventantů s dostatečným umem a poučeností spojil tři kvalitativně velmi dobré a nosné předlohy, které umožnily sestavit obrázkové leporelo dramatických situací, typů a charakterů ze školního prostředí. Adekvátně fungujícím spojovacím materiálem tohoto leporela, po formální i obsahové stránce, jsou vhodně zvolené písně V+W na hudbu Jaroslava Ježka. Navíc odehrané a odzpíváné naživo, byť v jednoduchém aranžmá. Poměrně dlouhá expozice všech postav má coby edukativní materiál své pochopitelné opodstatnění. Řetězec mikrosituací se postupně mění v dramatickou situaci okolo vyloučení studenta Benetky. Přes evidentní dramatickou disproporcii ubíhá představení díky jednotnému stylu a žánru příjemným způsobem a divák není nucen zakoušet pocit nekonečnosti a nudy.

Tomu přispívají i velmi dobré herecké výkony frekventantů v jednotlivých rolích, jak studentů, ale tak i jejich profesorského sboru. Funkční scéna i stylově čisté kostýmy umocňují atmosféru starých časů. Týmové herectví citlivé na souhru funguje poměrně spolehlivě a mnohdy „vykveté“ ve výborný individuální herecký výkon.

I přes handicap minimálního reprízování (naposledy jsem viděl před více jak 3 měsíci) nemám pocit, že by se inscenace rozpadala. Je to jasným důkazem toho, že frekventanti KPR pochopili veškerou mechaniku, s níž je inscenace vystavěná a díky které ji mohou klidně dále směle reprízovat. Milana Schejbala je proto nutno v této situaci ocenit nejen jako režiséra, ale především jako vedoucího pedagoga KPR!

I přesto, že se jednalo o představení inspirativní tj. nesoutěžní, dovolím si v závěru svou malou prognózu, která se tímto stane nedílnou součástí každé mé recenze.

Šance inscenace na účast v programu Jiráskova Hronova 2024: 99,99 % (inscenace se bude hrát v doprovodném programu, pozn. redakce)

Jaromír Hruška

Bylo to skvělé představení. Mám s čím srovnávat, toto téma jsem viděl zpracované mnohokrát. Tohle bylo naprosto skvělé – skvělá dramaturgie, skvělá režie, úžasné herecké výkony, nadšení – prostě všechno, co tam má být.

Honza, Klášterec nad Ohří

Byla to legrace, moc se mi to líbilo. Hezky to zahráli.

Anna, Volyně

Moc krásné představení.

Martin, Volyně

Bylo to pěkné, líbily se mi ty vtipy.

Roman, Řepice

Jsme ze školství, takže je nám téma blízké.

Jiří, Volyně

Jsem cynik. Byla to přeslazená černobílá utopistická taškařice.

Lukáš, Praha

TOLERUJEME SE A NEHROTÍME TO

Rozhovor s Lenkou Janyšovou a Petrem Tomáškem z Divadelního spolku Vicena

Divadelní spolek Vicena byl v Ústí nad Orlicí založen před více než sto lety, konkrétně v roce 1896. Jaký je váš vztah k postavě Hynka Viceny?

LJ: Hynek Vicena byl jedním ze zakladatelů spolku. Po něm je soubor pojmenovaný. Na přehlídce Orlická Thálie, kam přijíždějí amatérské soubory z celé republiky, udělujeme na jeho počest Cenu Hynka Viceny, což je hlavní cena divácké soutěže. Takže neseme jeho jméno, a navazujeme na jeho tradici jako hlavního hybatele a iniciátora divadelního života v Ústí nad Orlicí.

PM: Vicena byl při založení souboru tou hybnou pákou. Hrál v mnoha inscenacích a mnoho jich režíroval – taková nezapomenutelná osobnost. Zaplat' pánbůh, že se vyskytl, protože ti další po něm už jen přebírali to, co on začal. Díky němu teď můžeme říct, že Ústí je divadelní město. Kromě nás je velice čínorodé ústecké gymnázium, kde paní režisérka pracuje s dětmi a předává jim základ – lásku k divadlu. A ti by mohli v dospělosti postupně doplňovat soubor Viceny.

Takže takové vaše dětské studio! A jak došlo k tomu, že jste přišli ke Starcům na chmelu?

LJ: Saša Gregar, který dlouhá léta působil i ve Viceně, měl tuto hru takzvaně v rukávu. Původně zkoušel

s nějakým souborem v Praze, ale k realizaci nedošlo. Já jsem v tu dobu zkoušela divadelní představení se seniorkami a hledaly jsme cestu, kterou se vydat. Saša přišel s tímhle scénářem, takže jsem navrhla ženským, jestli by nechtěly místo hledání zkusit nazkoušet už hotový text.

PM: My jsme kompaktní soubor. V Našich furiantech si zahráli všichni – 35 lidí – od malých dětí po staré. Zkoušet v takovém množství je ale docela náročné. Teď běžně děláme inscenace, kde je osm až deset lidí, většinou obsazených středním a mladším věkem. Seniorů je tam pomálu. A Saša Gregar přišel s tím, že má pro nás něco, co je opravdu pro seniory. Ze života, taková hodinová anekdota. Napsal to pan Sedlák. Dneska tady byl!

Máte nějaké vysněné téma nebo látku?

LJ: To je vždycky na režisérovi, ten přichází s něčím svým. Ve Viceně režíruje hodně lidí. Režisér přijde s tématem a zeptá se, kdo to s ním chce zkusit. A kdo se přihlásí, ten v tom hraje.

PM: Nemáme promyšlenou dramaturgii na sezonu dopředu. Naopak povzbuzujeme lidi ze svých vlastních řad. Kdo si troufne režírovat, ať si to vyzkouší. A troufají si. A sami si vyberou hru, kterou chtějí zkusit. Může to být cokoli – detektivka, vážná hra

nebo fraška.

Dokázali byste říct tři přídavná jména, která vás napadají, když se řekne Divadelní spolek Vicena?

PM: Kdybych řekl zapálený, tak bych přeháněl. Zapálený je vždycky ten malý kolektiv, který se vrhne na konkrétní inscenaci. Řekl bych ale, že jsme poměrně kompaktní, protože pořádáme mimo divadla ještě další akce – vlastní kavárny, což jsou taková posezení v klubovně, ale taky tradiční každoroční akce. Scházíme se třeba každý první pátek na začátku nového roku, říkáme tomu výlet na Andrlák. (Andrlův chlum, kopec u Ústí nad Orlicí, pozn. red.) Tahle tradice se udržovala hlavně za našeho bývalého režiséra Štěpánského. Strávíme spolu celé odpoledne – zpívá se, povídá se, někdy se připravují scénky. Kompaktní, protože toho se vždycky zúčastní všichni, i ti, kdo nehrají – kdo mezi nás chodí rádi. Při kavárnách si třeba v klubovně pouštíme záznamy inscenací, které se hrály před třiceti lety.

LJ: Naslouchající, požitkářský a spolupracující.

PM: Zapálený, když se začne nacvičovat. Kompaktní. A tolerantní. Máme spoustu povahových rozdílů, i názorových. Ale tolerujeme se a nehrotíme to.

Johana Jurášová

KDYŽ DVA SE RÁDI MAJÍ?!

Druhým představením prvního dne letošního Divadelního Pikniku byla inscenace parafráze *Se starci na chmelu* divadelního souboru Vicena z Ústí nad Orlicí na základě textu Dušana Sedláka. Půdorysem hry a zároveň její základní dramatickou situací je odjezd osazenstva jednoho domova důchodců na chmelovou brigádu, kde Hanka po padesáti letech uvidí svou dávnou lásku Filipa, jenž zároveň otcem její dcery Alžběty, která je vrchní sestrou v onom domově důchodců.

Jednoduchá a až anekdotická zápletka by za jistých okolností mohla být dostatečným výchozím materiálem k vytvoření ať už parodické nebo ryze romanticko-sentimentální parafráze na svého času slavný původní český muzikál, který vznikl v roce 1964 pod taktovkou režiséra Ladislava Rychmana. Bohužel, nedošlo k naplnění ani jedné z možných cest interpretace textu. A nutno jasně poukázat na to, že samotný text tomu brání. Zcela ploché dialogy nezávazného klábosení bez špetky schopnosti dramatické konstrukce a potenciálu živého dialogu zabíjí autentický herecký projev, který by za alespoň trochu schopnějšího dramatického vedení mohl působit uvěřitelně. Nekonkrétně uchopené postavy, za kterými abscentuje jakýkoliv příběh a dokonce i děj, jsou nuceny parodovat samy sebe v podivné besídce beze smyslu se potácějících postav seniorského panoptika. Případá mi to až krutě sebedehonestující. Přitom téma znovu nalezené lásky kvetoucí v každém věku je tak spolehlivě fungující a svým způsobem univerzální, že to až bolí, jak zůstává nevyužito.

Místo toho, aby výlet na chmelovou brigádu byl dokladem boje každého z nich o život, o těch pár okamžiků, které jim ještě zbývají, tak mrhají reálným i dramatickým časem. Pak vypadá prozření Filipa Chmelaře a Hanky jako neuvěřitelný kýč z telenovely, místo toho, aby nás jejich opětovné spojení obyčejně lidsky dojmalo. Ostatní ženy z domova důchodců jsou bez jakékoliv individualizace a působí proto jen jako uniformní stafáž nebo pozadí, už beztak neuvěřitelného příběhu. A „spassvogel“ neboli komik důchoďáku Franta jen neempaticky vrší jeden špatný vtíp na druhý, jako by se nic nedělo. A nám je jasné, že jednou zemře se špatným vtípem na rtech. A zase se nic nestane! Protože jsem nepoznal jeho příběh a jeho špatné vtípy si už nepamatují. Ubíjející temporytmus bez napětí a zvláštní chórové aranže přímo vybízejí k nepozornosti či únavě. Přitom na rozboru vidím činnorodé dámy s energií a nepřehlédnutelným espretem. Stačí ho jen vzít s sebou na jeviště v rámci dobře napsaného textu hry nebo scénáře. A projít se s nimi jejich životy, abychom se mohli zprostředkovaně podívat... na ty své! To je důvod, proč chodíme do divadla!

ŠANCE inscenace na účast v programu *Jiráskova Hronova 2024*: 25 %.

Jaromír Hruška

Vyrostl jsem v žatecké oblasti, možná jsem byl i počat v chmelnici, takže cokoli s chmelem je úžasné (smích). Vážně: bylo to moc dobré.

Roman, Volyně

Moc se mi to líbilo, bylo to krásně spojené, taková lehká tužka, prostě paráda.

Přemek, Vyškov

Představení se nám moc líbilo. Hlavně v závěru jsme se nasmály. Přijde mi úžasné, že se tady ve Volyni děje tolik kultury.

Štěpánka, Radošovice

Mně se to hodně líbilo, culil jsem se celou dobu. Bylo to sebeironické, milé a energie plynula ze všech stran.

Dan, Praha

Přišlo mi to kouzelné. Usmíval jsem se celou dobu.

Adam, Praha

Odešla jsem v okamžiku, kdy jediný muž mezi seniory na jevišti řekl si padesátý trapný vtíp. Přestalo mě to bavit.

Julie, Hradec

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2024

MINISTERSTVO
KULTURY

Národní informační
a poradenské
středisko

**NI
POS**
pro kulturu

Místní
Kultura | pro kulturu
z regionů

Restaurace

Na Nové

SS a JS
VOLYNĚ

DIVADELNÍ SPOLEK
PIKI
VOLYNĚ

JIMI
Textil®

ZMSERVIS

Rumpold
PART OF SAUBERMACHER

Zaneta
kosmetický salon a estetická medicína

HOORAY.cz
VÝROBA DÁRKŮ NA MÍRU

VOLYŇKA
ČESKO-ANGLICKÁ ZÁKLADNÍ ŠKOLA

**VOŠ
SPS**
VOLYNĚ

ROZHOVOR

...dokončení ze strany 1

A mohou přibýt další uchazeči?

Během letošního Pikniku nebo těsně po jeho skončení tuto informaci rozšíříme. Prostě vyšleme informaci do světa a předpokládám, že se mohou ozvat ještě další zájemci. Přesnější informace uvolníme po setkání s volyňským místostarostou, kde si ještě řekneme, jak to se stavebním povolením vypadá, jestli bylo, nebo nebylo vydáno a jestli město nějakým způsobem může ovlivnit jeho vydání nebo třeba čas zahájení stavby.

Takže jistá naděje pro Divadelní Piknik ve Volyni, že třeba developer deklaruje, že nebude stavět dříve než v červenci 2025, existuje. Ale nakolik můžete důvěřovat, nebo třeba smluvně zavázat soukromého majitele pozemku, že se tím bude řídit?

Je to, jak říkáš, i tohle musíme probrat a bude to předmětem jednání s vedním města.

Rozumím. Takže je vlastně možné, že

tu po třinácti letech a dvanácti ročních sedíme naposledy...

Ano, ano.

Když půjdeme k aktuálnímu ročníku. Všiml jsem si, že po mnoha, mnoha a mnoha letech se do lektorského sboru vrací Milan Schejbal.

Jak se to povedlo?

Ano, je to tak. Využili jsme toho, že Milan dokončil další běh Kurzu praktické režie a poprosili ho o účast v porotě. Vlastně teď konečně může výsledky své pedagogické činnosti nahlédnout z druhé strany.

Pravda, existuje v programu jen málo souborů, ve kterých by nebyl alespoň jeden absolvent Kurzu praktické režie. Vrátil Milana do poroty byla hned tvoje první myšlenka, nebo jsi uvažovala, že by vedl třeba nějaký seminář?

Byla to první myšlenka. Jen jsem se ho taktně zeptala, jestli ten osmidenáctidenní maraton jako porotce zvládne.

Milan bez váhání odpověděl, že zvládne. A tím to bylo domluveno.

Letos je v programu 24 inscenací?

Ano a dohromady 28 představení. Programová rada vybírala z celkového počtu 44 doporučených a nominovaných inscenací, které vzešly ze 156 inscenací na krajských přehlídkách.

K přehlídce patří i doprovodný program, co je letos jeho součástí?

Festival zahájila Škola základ života, absolventská inscenace Kurzu praktické režie, která vznikala na letních a podzimních bězích kurzu právě ve Volyni.

V programu vidím i besedu s uměleckým šéfem Městských divadel pražských Michalem Dočkalem. Jak jste ho do Volyně dostali?

Je to zásluha naší oblíbené lektorky Jany Sloukové, která letos povede opět seminář dramaturgie. Jistě není

tajemstvím, že tvoří s Michalem Dočekalem pár a letos Piknik navštíví společně. Slovo dalo slovo a Michal Dočekal s besedou souhlasil. Navíc jsme ani nemuseli dlouho hledat vhodného moderátora, protože nikdo jiný nezná Michala Dočekala lépe než Jana Slouková. Opět se v programu objeví i komentovaná procházka Volyní s Jindrou Černou, což je vždycky úžasný zážitek.

K Pikniku už nějakou dobu patří řekněme vzdělávací část. Takže i letos jste připravili pro účastníky možnost seminářů?

Máme tři individuální semináře. Právě dramaturgii, kterou povede Jana Slouková, potom seminář Herec, režisér a situace, který vede Adam Doležal, a Hanka Franková bude pokračovat v tom, co započala loni, a povede herecký seminář pro účastníky padesát plus. Vedle toho dále otevíráme nebo umožňujeme souborové semináře. Letos této příležitosti využil opět SUD Suchdol nad Lužnicí. To je, co se vzdělávání týče, asi neaktivnější divadelní soubor v České republice, možná i na světě. Letos se k nim přidá i soubor

z Jilemnice. A frekventanti Kurzu praktické režie požádali o jakousi nadstavbu a budou mít nonverbální komunikaci s Danielou Fischerovou. A pak pokračuje loni poprvé uspořádané dětské letní soustředění, který vedou Pavel Skála a Bára Greéová. Na něm je letos 32 dětí.

A na konci bude opět raut.

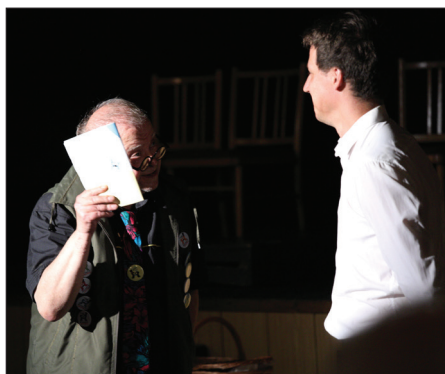
Kdyby raut, letos přímo zahradní slavnost. Catering připraví tým Petra Nového a Věry Bendlově z restaurace Na Nové, pro které nic není problém. Stejně jako pro Jirku Houzima, který támhle zrovna chystá dřevo. Zahradní slavnost chystáme právě jako rozloučení se zahradou, která tu už asi brzy nebude.

A bude letos i sportovní část Pikniku?

Ano, bude Burke Cup a dokonce vím, že někteří účastníci nepodcenili přípravu na toto klání. A samozřejmě bude i hledání utajeného sousloví, které zazní ve všech představeních Divadelního Pikniku Volyně, kde vítěz získá od Pana Tichého krásný piknikový koš.

Martin Rumler

ZAHÁJENÍ PŘEHLÍDKY

PROGRAM

Sobota 29. června 2024

10.00 – 12.15, Na Nové
Herecké studio Švandova divadla
Praha / režie: Josef Kačmarčík
Zdena Salivarová, Josef Kačmarčík:
Honzlová

12.15 – 13.15, Malý sál
Oběd

13.00 – 13.45, Peklo / zahrada
Diskuse (Honzlová)

14.00 – 15.25, Na Nové
Studio Divadla Haná, Vyškov / režie:
Tomáš Dorazil
Karel Čapek, Přemysl Hnilička,
Tomáš Dorazil: **Zařídil to Povondra
(Válka s Mloky)**

17.00 – 18.15, Na Nové
Gen D, Praha / režie: Adam Jurčík
Daniel Klouda, Adam Jurčík: **Ma-
fiano**

18.15 – 20.00, restaurace
Večeře

19.15 – 20.00, Malý sál
Diskuse (Zařídil to Povondra /Válka
s mloky/)

20.30 – 21.20, Na Nové
Suchdolský divadelní spolek SUD,
Suchdol nad Lužnicí / režie: Lenka
Chaloupková
Lenka a Vít Chaloupkovi: **WES**

22.00 – 23.30, Malý sál
Diskuse (Mafiano, WES)

PIQUE-NIQUE QUIZ

Hledejte v přehlídkových představeních utajené sousloví, můžete vybrat plně vybavený piknikový koš!

Svůj tip napište na papír a vhodte jej do označené krabice v informačním centru. Vítěze vylosujeme na zakončení přehlídky.

Zpravodaj XXXII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla
Divadelní Piknik Volyně 2024.

Redakce: Johana Jurášová, Pavlína Schejbalová,
Jaromír "Kaťák" Hruška, Martin Rumler, David Slížek.
Vydává DS Piki Volyně. Náklad 100 výtisků.